

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

(Ο άνθρωπος που πούλησε στον Διάβολο την ψυχή του)

1Β'.

ΗΝΕΣ είχαν περάσει από τη μοιραία εκείνη θραεΐδα, που ο Φάουστ έγινε διπλός φονιάς, της μητέρας και του αδελφού της Μαργαρίτας.

Ο Σατανάς είχε επιτύχει το σκοπό του. Είπε τσάες φευτίες στον άνθρωπο που του πούλησε την ψυχή του, τόν παρέσυρε σε τόσα πλάνα ταξείδια, άναψε μέσα του τόση δίψα για να γνωρίσει διάφορα πράγματα που μόνο από τα διαβάσματά του τα είχε υποψιαστεί ως τότε, ώστε στο τέλος έπιτύχε...

Μέσα στις χαρούμενες εκπλήξεις που κάθε τόσο εύρισκε εκεί όπου τόν εδηγόρσε ο Μεφιστοφελής, ο Φάουστ έξεχασε την κόρη που είχε αφήσει μόνη στον κόσμο!...

Η δύσμοιρη κόρη τι να είχε υποφέρει σ' αυτό το μεταξύ; Τα λόγια του έτοιμοθάνατου αδελφού της είχαν ακουστή σ' όλη τη γειτονιά, τη μοιραία εκείνη νύχτα:

—Μαργαρίτα! της είχε φωνάξει, με την τελευταία δύναμη που του είχε άπομεινε από το λαβωμένο σπλιος του, Μαργαρίτα, είσαι παληγοναϊκά... Με σκότωσε ο φίλος σου!...

Και ο κόσμος εανάλεγε από τότε, μόλις την αντίκριζε από μακριά: «Πάληγοναϊκά!»

Έπειτα, είχε προκαλέσει υποψίες ο θάνατος της μητέρας της. Πιερίργος θάνατος, που μονάχα δηλητήριο μπορούσε να τόν προκαλέσει. Μά τινος χέρι έφερε στα χείλη της γριάς το δηλητήριο του θανάτου;

Και ο κόσμος, η κακές γλώσσες, άρχισαν να προφέρουν, διελιά στην άρχη, θαρρετά ύστερα, την τρομερή ύποψια: Άφου ή Μαργαρίτα έγινε αίτια να σκοτωθ ή αδελφός της, γιατί τάχα δεν θα σκότωνε και ή μητέρα της;...

Και ο κόσμος ο κακός εξακολουθούσε να λέη...

Τα μεγάλα μαρτύρια είχαν άρchiσει για ή Μαργαρίτα. Μέσα στην καταφρόνια περιούσαν ή μέρες της. Και τις νυχτες, όταν πλάγιαζε για να ξεναδώσει δυνάμεις στο εξαντλημένο σώμα της, έβλεπε τόν άδελφό της στον ύπνο της και άκουε τα φριχτά λόγια που της είχε π ή έτοιμοθάνατος:

—Βλέπω, αληθινά, από τώρα τη μέρα, που κάθε τίμιος άνθρωπος θα παραμερήη μπροστά σου, σαν μπροστά σ' ένα μολυσμένο πτώμα.

Άνατηθούσε τότε ολόκληρη, έτοιμη να κραυγάσει, μά ή κραυγή του πόνου πνιγόταν κι' αυτή στο λάρυγγά της...

Έτσι, με μιά πνιγμένη κραυγή πόνου, είχε έρθει στο φώς της ήμέρας ο καρπός της αγάτης της...

Το παιδί της δυστυχίας γεννήθηκε. Ήταν ένα ώραίο άγγελουδι, σαν ή μητέρα του. Μά ήταν το παιδί της καταφρόνιας. Μονάχα συμφορές μπορούσε να φέρη μαζί του.

Κατατρεγμένη, άποδιωχμένη, με δάκρυα πάντα στα μάτια, ή νεαρή μητέρα έσφιγγε το νεογέννητο στην άγκαλιά της, το φιλούσε παραφορα και κραύαζε με άναφυλλητά:

—Παιδί μου! Παιδί μου!...

Μά ως πότε τάχα μπορεί ν' ανθήσει στη δοκιμασία ή αδύνατη ψυχή μιας νεαρής γυναίκας, που χτες άκόμη ήταν ένα παιδί, μιά άμέριμη μικρή κοπελουδά; Και ως πού μπορεί να σταθ ή το λογικό μιάς τόσο δυστυχισμένης, όσο ήταν ή Μαργαρίτα:

Μιά σκοτεινή μέρα, όλες ή πόρτες θρέθηκαν κλειστές για την άμοιρη που θήηκε να ζητιανέψη το ψωμί της. Κανένα χέρι δεν άπλωσε, για να της δώση το ξεροκόμματο, που θα ήταν ή ζωή αυτήν και για το νεογέννητό της...

Οι άνθρωποι την άποδιώχσαν, την κατεδίκαζαν να πεθάνη. Η αδύνατη ψυχή της Μαργαρίτας δεν άντεξε, το φτωχό λογικό της δεν μπόρεσε πια να σταθ.

—Χρυσό μου παιδί! Είσαι ή δυστυχία ολόκληρη, φέρνης την καταφρόνια μέσα σου! Τι σ' άφελει τάχα να ζήσης αυτήν τη ζωή;...

Η Μαργαρίτα έτρεχε τώρα έξω από την πολιτεία, με το μαρό στην άγκαλιά, τρελλή από τόν πόνο και τόν κατατρεγμό. Τρελλή πια!...

Είχε περάσει μιά γέφυρα, μπήκε σ' ένα δάσος...πήδησε ένα φράχτη... δρασκέλιωσε ένα ρεμματάκι... και να, στάθηκε! Βαλτόνερα ήσαν άπλωμένα εκεί. Είχε σαλπεία πια το λογικό, το λογικό που κάνει τόν άνθρωπο υπεύθινο για τις πράξεις του...

—Τι σ' άφελει τάχα να ζήσης αυτήν τη ζωή; Κούταζε τριγύρω της, σαν άνοχη. "Ερμηιά!

Κούταζε τα νερά του βάλτου. Δέν ήσαν πολύ θαθεία, μά ήσαν άρκετά θαθεία, ώστε να πνιχούν ένα νεογέννητο μωρουδάκι!

—Τι σ' άφελει να ζήσης; Είσαι ή δυστυχία!...

Τα μαύρα νερά του βάλτου άνοιξαν, για να καταπιούν το παιδί της καταφρόνιας, που το έριξε μέσα του ή μητέρα του. Και ή μητέρα πήρε το δρόμο της πολιτείας, φωνάζοντας:

—Πάει ή καταφρόνια! Σκότωσα το παιδί μου!...

Μετα τόν αδελφό και ή μητέρα, το παιδί...

Έπειτ' άπ' το τελευταίο αυτό έγκλημα, έκλεισαν τη Μαργαρίτα στη φυλακή. Παπάδες γύρισαν στα σπίτια, όπου είχε πατήσει το πόδι της, για να ρίξουν άγιασμο. Στριγγές τά ράττιαν και θύμισαν διαβάζοντας τη Σολομωνική. Δικαστά διέκασαν, με το θύβλιο του νόμου στο χέρι...

Και μιά μέρα, στήθηκε ή κρειάλα για την γυναίκα που είχε φαρμακώσει ή μάνα της, που έσπρωξε το αίλο της να σκοτάση τόν αδελφό της και έπνιξε στο βάλτο τόν καρπό του άνομου έρωτά της!...

Όρθιος, με το σαρκασμό άπλωμένον στο δαιμονικό πρόσωπό του, στεκόταν και κούταζε τόν Φάουστ ο Μεφιστοφελής.

—Είνε θουτηγμένη από δυστυχία!... φώναζε ο άνθρωπος που είχε πούλησει στο Διάβολο την ψυχή του: Στήνε άπελιπία!... Είνε φυλακισμένη, σαν κακούργα! "Ω! τί μαρτύρια υποφέρει τόν γλυκό, το δυστυχισμένο πλάσμα!...

Ο Φάουστ τα είχε μάθει πια όλα. "Ενα στόμα, σταλμένο από Θεού πρόνοια ή άπό Σατανά κακό θέλημα, τού τα είχε π ή στο αυτί. Και τώρα, έξαλλος πια ο Φάουστ ούρλιαζε στο Μεφιστοφελή που στεκόταν εμπρός του:

—Ως α'ιτου έφτασαν τα πράγματα!... Προδοτικό, άνάξιο Πνεύμα... και σ'ού μού τά έκουβες!

—Ήξερα πως θα τα μάθαινες κάποτε, άπάντησε ο Μεφιστοφελής, κάνοντας ένα χυδαίο μορφασιό.

—Και σ'ού μ' έσερνες όλο αυτό το διάστημα σε άνούσιες διασκεδάσεις, μου έκρυβες τη συμφορά της και την άφινες να χαθή άδόθητη!

—Δέν είνε ή πρώτη!...

—Σκύλε! φώναζε ο Φάουστ, τέρας άπαίσιο! "Αλλάξέ τον, ω Αίλινο Πνεύμα! "Ας ξαναπαίρει τη μορφή του σκύλου, όπως τού άρεσε να περπατά τη νύχτα μπροστά μου, κ' έγώ να τόν ποδοπατώ τόν καταραμένο... Δέν είνε ή πρώτη!

—Τί λές, δαίμονα; Ποιά λέξι εξεστόμεiosis!...

—Τέλειωσε; τόν διέκοψε ο Μεφιστοφελής σαρκαστικά.

Μά ο Φάουστ δέν συγκρατιόταν πια. "Εσφίξε τούς γρόθους και ορθώθηκε μπρός του.

—Σώσε την! κραύαζες, γιατί άλλοιώς, άλλοιμονό σου!

—Μη φοβείρης, στα κόφια, άπάντησε με παγερή ήρμεια ο Σατανάς. Τι ριχνεις γύρω σου άγριες ματιές; Τόν κεραυνό μήπως ζήτης για να τόν ρίξης επάνω μου; Εύτυχώς που δέν έχουν αυτή τη δύναμη οι θνητοί!

—Πήγαυέ με κοντά της! επανέλαθε ο Φάουστ. Πρέπει να την ελευθερώσω!

—Και τόν κίνδυνο που θα διατρέξης, δέν τόν λογαριάζεις; Μάθε, ότι το αίμα που έχυσες δέν ξεχάστηκε άκόμα στην πολιτεία που θα πάς!

—Ο θάνατος άς με θείρη, το δέχομαι! "Οδηγήσέ με, σού λέω, και ελευθερώσε την!

—Καλά, είπε τότε ο Μεφιστοφελής. Σε οδηγώ, και άκουσε τί μπορώ να κάω. Μήπως νομίζεις, ότι έχω κάθε έξουσία πάνω στη γη; Θα βλώσω το λογικό του δεσμοφυλακά και θα σου δώσω τά κλειδιά. "Από κεί και πέρα οποιοσδήποτε άνθρωπος μπορεί να την ελευθερώση. "Εγώ θα άγρυπνώ, τά μαγικά μου τά άλογα θα είνε έτοιμα, για να σάς πάρω άπ' εκεί. Αυτό είνε στο χέρι μου.

—Ήταν πολύ περισσότερο άπ' ό,τι τη στιγμή εκείνη, μέσα στην άλλοφροσύνη του, θα μπορούσε να ζητήσει ο Φάουστ.

—Εμπρός, είπε. Πάμε!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνεχείται.

